

REGIOREDACTIE@HAARLEMSDAGBLAD.NL

Haar

BOERENWIJSHEDEN

praat. Nu mogen de agrariërs in de polder officieel aangeven welke toekomst ze zien tussen de oprukkende bebouwing. In een serie noteren we hun wijsheden

Groeien en bloeien rond de landingsbane

DOOR PAUL VAN DER KOOIJ

Dwars over het pachtland van Chris (30) en Gerrit Klaasse Bos (59) is de A5 aangelegd. Niet ver achter het afgesneden stuk loopt de Polderbaan - waardoor ze onder het werk de starts en landingen goed kunnen volgen. En, o ja, je zou het bijna vergeten, pal over hun Hendricushoeve aan de Hoofdvaart lopen de start- en landingsroutes van Zwanenburgbaan. Vliegtuigen kunnen er op een hoogte van zeventig meter passeren.

„Als ze hier niet overkomen, dan hebben ze écht een probleem. Bij het landen - halen ze dan gewoon de baan niet”, weet Chris. Niet voor niets staan de landingslichten op hun grond, op steenworp afstand van de hoeve uit 1917. Volgens de nieuwste regels mogen de Lijndenaren daar niet eens wonen.

Vader en zoon krijgen dan ook regelmatig vragen voorgelegd in de trant van: „Gaaf het nog allemaal?” Of: „Valt hier nog wat te verdienen?” Normaal gesproken is het antwoord 'ja'. Volmondig zelfs. Want de Klaasse Bossen groeien tegen de verdrukking in, vooral dankzij boeren in de omgeving.

Als die het wat rustiger aan willen doen of zelfs helemaal willen stoppen, denken ze regelmatig aan de Lijndenaren. Die doen al het nodige loonwerk voor ze - van spitten en zaaien, tot gewasbescherming, ploegen en rooien. „En omdat die samenwerking prettig verloopt, wordt het ons gegund. Je merkt ook dat ze het leuk vinden: een boer die wel een opvolger heeft. Een jonge ondernemer in de branche, die het nog echt probeert”, merkt Chris.

„En ook pa ploegt nog steeds graag.” Soms ook blijven boeren zelf nog een beetje in de weer met 'gemakkelijke gewassen' als tarwe. De maatschap van Chris en Gerrit laten ze dan aardappelen en uien doen.

Het past allemaal prima...

Want het duo weet dat het wel 160 hectares land kan betelen. Daarnaast

doen vader en zoon dan nog loonwerk voor collega's en klusjes in de bouw - waarvoor Chris een kraantje met rupsbanden heeft gekocht.

Stukje bij beetje gaan ze richting de gewenste schaalgrootte.

Wie wil zien waar vader en zoon allemaal zitten, moet er wel een kaartje bij pakken van het noorden van polder - grofweg tussen Polderbaan en A4.

Tot de komst van de A5 was het simpel. Ze pachtten drie kavels van 200 bij 1000 meter langs de Hoofdvaart, met de hoeve op de middelste kavel. Totale oppervlakte: zestig hectares. De snelweg, die op zo'n 600 meter van de hoeve is aangelegd, snoepte acht hectares uit het hart van het land. Omrijden werd nodig: via Hoofdweg, het viaduct onder de A5 en een fietspad dat aan de westkant van de snelweg is aangelegd.

Het pad is vier meter breed. „En dat is wel te doen”, zegt Chris, „fietsers aan de ene kant, boeren aan de andere.” Natuurlijk kan het schoonmaken van dat pad 'best wel lastig' zijn. Maar ach... tegen de tijd dat tractoren de Hoofdvaart opdraaien zijn, de banden baggervrij.

Een tweede lapje ligt aan de overkant van de vaart ligt, recht tegenover de hoeve. Lapjes drie en vier liggen rond de Sloteweg. De ene ligt langs de Tweeduizend El, de ander loopt tot

*En de boer, hij
ploegde voort*

Chris Klaasse Bos: „Die vliegtuigtypes interesseren me niets.”

FOTO UNITED PHOTOS/BART VAN VLIET

aan het nieuwe hoofdkantoor van de Marechaussee - langs de lange bocht die de A4 maakt tussen knooppunt Badhoevedorp en de afslag naar Schiphol.

Maar... op lapje twee wil Schiphol algen gaan kweken. Die grond kunnen de Klaasse Bossen binnen enkele jaren dus niet meer huren. Gelukkig zorgt de luchthaven voor een bijzonder alternatief, dat ook nog eens grenst aan hun thuisbasis. Voor de boer die dat land

‘beteelde’, was in 2000 nog een nieuwe boerderij gebouwd omdat de A5 dwars door zijn oude pand heen ging. Een tijdje bleef hij er echt boeren. Inmiddels heeft hij voor de ruimte van Canada gekozen.

Dit jaar schuiven pa en ma van hun honderd jaar oude pand door naar de boerderij die op zo’n 300 meter van de A5 is gebouwd, naast de plek waar het fietspad naar het achterkant van hun land begint. Ze vinden

het er vrij rustig, met geluidsschermen langs de snelweg, loodsen er voor en de vliegtuigen er niet echt over. Het zal wel wennen zijn dat het land er omheen de eerste jaren nog door loonwerkers wordt bewerkt.

Buitenstaanders duizelt het wel eens. Zelf weten ze niet anders dan dat de buitenwereld geeft en neemt. Dat begon al in 1974. Omdat er in Uithoorn kassen kwamen op een groot

deel van zijn pachtland, moest opa Cor verhuizen. De eigenares, freule Roëll, kocht de prachtige Hendricushoeve, gebouwd in de ruime, Groningse bouwstijl. Met ruim drie meter hoge kamers, twee rechte etages en twee balkons aan de voorzijde. En heel hoog groen.

Het lag onder de net geopende Zwanenburgbaan, maar een probleem hebben ze daar nooit van gemaakt. Als ze buiten zijn, is het wel eens lastig wanneer er

weer zo'n 'ding' overkomt: „Als je net wat zegt, stop je of kun je alles weer herhalen.” Binnen hebben ze geen centje pijn, door dubbel glas, isolatie en dergelijke. „We slapen er gewoon doorheen”, zegt Chris. Of - zoals hij regelmatig zegt - 'ook daarmee hebben we leren leven'.

Naast de nadelen zien ze vooral voordelen. „Door die vliegtuigen kan hier geen industrie komen. Of woningbouw. Je kijkt hier zeker vier kilometer ver. Waar heb je dat nog in de polder?” Natuurlijk, er schuiven regelmatig vliegtuigen of auto's door het beeld. Maar echt storen doet dat niet. Bovendien heeft de gemeente het noorden van de polder tot 'agrarisch kerngebied' bestempeld. Er zitten ook nog 'veel echte boeren'. „En die helpen elkaar ook over en weer.”

Chris vindt het wel knap lastig dat hij steeds vaker door woonkernen moet met zijn tractoren. Zo leidt een ritje richting Nieuw-Vennep hem, sinds het eenrichtingsverkeer op de Hoofdweg, over Pabst- en Paxlaan. „En dat is, met al die drempels en drukte, geen pretje. Het zou dan ook mooi zijn als we over provinciale wegen kunnen rijden. Daar is ook veel meer ruimte.”

Schiphol

Toen de vorige eigenares overleed, hoopten de Klaasse Bossen huis en ondergrond aan Hoofdvaart te kunnen kopen. Volgens de oude pachtwet hadden de erfgenamen ze die mogelijkheid ook moeten bieden. De wet die vier jaar geleden van kracht werd, ontslaat ze van die verplichting. „En zonder dat we het wisten was het zaakje aan Schiphol verkocht. Gerechtig konden we daar niks aan doen. En wat heeft het voor zin om te gaan balen?”

Bovendien was het de luchthaven dat de nieuwe boerderij regelde, met twee 'hele moder-

ne schuren'. Hoe mooi de oude loodsen ook zijn, erg praktisch zijn ze niet. Zo hebben ze om de zoveel meter staanbalken.

Met de nieuwe eigenaar is afgesproken dat ze het centrale woonhuis binnen drie jaar verlaten. Wat er daarna mee gebeurt, weten ze niet. Sloop lijkt niet uitgesloten. De panden ontberen een monumentenstatus. En ze liggen nog net binnen het cirkeltje waarbinnen niet mag worden gewoond, zoals Chris dat noemt.

Hoezeer ze aan het randje zitten, blijkt wel uit de 'status' van de arbeiderswoningen. Ze staan vijftig meter verderop, maar vallen net buiten het gebied met zo'n verhoogd risico. Chris blijft er voorlopig ook wonen. Het omliggende land mogen de Lijndenaren voor onbepaalde tijd beploegen. En dat laten ze zich geen twee keer zeggen. „Dit blijft écht land”, zegt Chris tevreden.

Natuurlijk, als de prijzen weer eens slecht zijn, vragen ze zich wel eens af waar ze mee bezig zijn. Maar, zo weet Chris, 'er is in elke branche wel eens wat.' Neem de bouwwereld; die had 'hele goede jaren', maar levert hem de laatste tijd stukken minder opdrachten op.

Hij heeft nog geen nageslacht, maar denkt al wel eens: „Als zich een opvolger aandient, dan hoop ik een bedrijf achter te laten dat bij de tijd is. Dat is zeker het streven.” Op sociaal gebied mist hij jonge boeren in de polder. „Het Agrarisch Jongeren Kontakt heeft nog maar zo'n 25 leden.” Economisch gezien zit hij er niet mee. „Het zijn toch conculega's.” Hoeveel vliegtuigen hij ook ziet, een spotter is Chris niet. „Die types interesseren me niks.” Laatst kwam er wel een fotograaf langs die voor een blad foto's wilde maken van vliegtuigschaduwen. „Hij heeft de hele dag met een hoogwerker in het land gestaan. Hij vond het prachtig.”